

- 6) Dient artikel 8, lid 1, van richtlijn 2014/42/EU van het Europees Parlement en de Raad van 3 april 2014 betreffende de bevrozing en confiscatie van hulpmiddelen en opbrengsten van misdrijven in de Europese Unie aldus te worden begrepen dat het de toepassing van het vermoeden van onschuld waarborgt en een confiscatie verbiedt die niet op een veroordeling is gebaseerd?

⁽¹⁾ PB 2014, L 127, blz. 39.

Verzoek om een prejudiciële beslissing ingediend door de Commissione tributaria provinciale di Napoli (Italië) op 5 april 2018 — easyJet Airline Co. Ltd/Regione Campania

(Zaak C-241/18)

(2018/C 240/28)

Procestaal: Italiaans

Verwijzende rechter

Commissione tributaria provinciale di Napoli

Partijen in het hoofdgeding

Verzoekende partij: easyJet Airline Co. Ltd

Verwerende partij: Regione Campania

Prejudiciële vraag

Moeten de artikelen 4 en 5 van richtlijn 30/2002/EG ⁽¹⁾ en bijlage II bij die richtlijn aldus worden uitgelegd dat zij zich verzetten tegen een bepaling als artikel 1, leden 169 tot en met 174, van wet nr. 5/2013 van de regio Campanië, aangezien de vaststelling van de belasting niet wordt voorafgegaan door een algemeen plan betreffende de maatregel die moet worden vastgesteld om de geluidsemisies van vliegtuigen in luchthavens en aangrenzende gebieden te verminderen, in de zin van artikel 5 van die richtlijn en bijlage II erbij?

⁽¹⁾ Richtlijn 2002/30/EG van het Europees Parlement en de Raad van 26 maart 2002 betreffende de vaststelling van regels en procedures met betrekking tot de invoering van geluidgerelateerde exploitatiebeperkingen op luchthavens in de Gemeenschap (PB L 85, blz. 40).

Beroep ingesteld op 13 april 2018 — Europese Commissie/Ierland

(Zaak C-261/18)

(2018/C 240/29)

Procestaal: Engels

Partijen

Verzoekende partij: Europese Commissie (vertegenwoordigers: M. Noll-Ehlers en J. Tomkin, gemachtigden)

Verwerende partij: Ierland

Conclusies

- vaststellen dat Ierland, door niet de maatregelen te nemen die noodzakelijk zijn voor de uitvoering van het arrest van het Hof in zaak C-215/06 ⁽¹⁾, Commissie/Ierland, de krachtens artikel 260 VWEU op hem rustende verplichtingen niet is nagekomen;
- Ierland veroordelen tot betaling van een forfaitaire som van 1 343,2 EUR, vermenigvuldigd met het aantal dagen tussen het arrest in de zaak C-215/06 en hetzij uitvoering door Ierland van dat arrest hetzij het in onderhavige zaak uit te spreken arrest, indien die datum eerder valt, met een minimumbedrag van 1 685 000 EUR;

- Ierland veroordelen tot betaling aan de Commissie van een dwangsom van 12 264 EUR per dag vanaf de datum van het in de onderhavige zaak uit te spreken arrest tot de datum van uitvoering door Ierland van het arrest in de zaak C-215/06; en
- Ierland verwijzen in de kosten.

Middelen en voornaamste argumenten

Ierland is krachtens artikel 260, lid 1, VWEU ertoe gehouden de maatregelen te nemen die noodzakelijk zijn voor de uitvoering van het arrest van het Hof in de zaak C-215/06. Aangezien Ierland niet de noodzakelijke maatregelen heeft getroffen om een einde te maken aan het tweede in dat arrest vastgestelde onderdeel van de niet-nakoming, heeft de Commissie besloten de zaak voor te leggen aan het Hof van Justitie.

In haar verzoekschrift stelt de Commissie voor dat het Hof van Justitie een forfaitaire som oplegt aan Ierland van 1 343,2 EUR per dag en een dwangsom van 12 264 EUR per dag. Bij het vaststellen van deze bedragen is rekening gehouden met de ernst en de duur van de inbreuk, en de afschrikwekkende werking gezien de financiële draagkracht van deze lidstaat.

⁽¹⁾ Arrest van 3 juli 2008, Commissie/Ierland, C-215/16, EU:C:2008:380.

Verzoek om een prejudiciële beslissing ingediend door de Markkinaoikeus (Finland) op 27 april 2018 — Oulun Sähkönyhti Oy

(Zaak C-294/18)

(2018/C 240/30)

Procestaal: Fins

Verwijzende rechter

Markkinaoikeus

Partijen in het hoofdgeding

Verzoekende partij: Oulun Sähkönyhti Oy

Verwerende partij: Energiavirasto

Prejudiciële vragen

- 1) Moet artikel 11, lid 1, van richtlijn 2012/27/EU ⁽¹⁾ van het Europees Parlement en de Raad van 25 oktober 2012 betreffende energie-efficiëntie, tot wijziging van [de] richtlijnen 2009/125/EG en 2010/30/EU en houdende intrekking van de richtlijnen 2004/8/EG en 2006/32/EG, aldus worden uitgelegd dat de toekenning van een korting op een basisvergoeding voor elektriciteit op grond van een door de eindafnemer gekozen wijze van facturering betekent dat facturen en factureringsinformatie niet kosteloos worden meegedeeld aan eindafnemers die de korting niet hebben ontvangen?
- 2) Voor zover de eerste prejudiciële vraag ontkennend moet worden beantwoord en het toelaatbaar is om voornoemde korting toe te kennen, vloeien dan uit richtlijn 2012/27/EU specifieke aanvullende voorwaarden voort die bij de beoordeling van de toelaatbaarheid van de korting in acht moeten worden genomen, zoals bijvoorbeeld de vraag of de korting strookt met de door de factureringwijze beoogde kostenbesparing, of de korting betrekking heeft op het aantal factureringen en of de korting ten goede mag komen aan de kring van eindafnemers dankzij wie die de kostenbesparing kon worden gerealiseerd als gevolg van de door hen gekozen wijze van facturering?
- 3) Voor zover de toekenning van de in de eerste prejudiciële vraag genoemde korting betekent dat van andere eindafnemers dan degenen die voor de speciale wijze van facturering hebben gekozen, vergoedingen in strijd met artikel 11, lid 1, van richtlijn 2012/27/EU zijn geheven, vloeien dan uit het Unierecht bijzondere vereisten voort die bij het besluit over de terugbetaling van de vergoedingen in acht moeten worden genomen?

⁽¹⁾ PB 2012, L 315, blz. 1.